

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Martiny Küchlerové v právní věci žalobkyně **Bc. I. K.**, zastoupené Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem se sídlem Praha 2, Lublaňská 398/18, proti žalovanému **Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Praze**, se sídlem Praha 8, Pod Sídlištěm 1800/9, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2024, č. j. 11 A 14/2024-49,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Katastrální úřad pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 27. 9. 2023, č. j. OR-75/2023-101/93, nevyhověl nesouhlasu žalobkyně s neprovedením opravy v údajích katastru nemovitostí ze dne 7. 3. 2023, neboť se podle něj nejednalo o chybu v katastrálním operátu ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon). Žalobkyně konkrétně žádala o nápravu zápisu v katastru nemovitostí u pozemků parc. č. XA a parc. č. XB v katastrálním území M. v obci P. (dále též jen „dotčené pozemky“ nebo jen „pozemek č. XA“ a „pozemek č. XB“), které jsou v jejím vlastnictví, neboť měla za to, že je u nich nesprávně evidován druh pozemku „*lesní pozemek - pozemek určený k plnění funkcí lesa*“. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 12. 2023, č. j. ZKI PR-O-61/1326/2023-5, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Městského soudu v Praze žalobou. V ní především namítala, že podklady katastru neopravňovaly provedení změny zápisu druhu pozemku z orné půdy na les. Tato změna je podle ní evidována v rozporu se zákonem, neboť z ničeho nevyplývá, že by byla schválena formou příslušného rozhodnutí. Ke změně druhu pozemku nemůže dojít bez příslušných rozhodnutí; žádné takové rozhodnutí není součástí katastrálního operátu. Výkazy změn nejsou rozhodnutími, kterými by bylo měněno využití pozemků. Žalobkyně namítala, že ještě v roce 1980 byl pozemek č. X evidován jako druh pozemku *orná půda*. Žalovaný přitom sám ve svém rozhodnutí uvedl, že s ohledem na absenci grafického podkladu není možné jednoznačně určit, které části zemského povrchu byly v minulosti měněny. Za chybu způsobenou *zřejmým omylem* je přitom podle stěžovatelky možné považovat i situaci, kdy příslušné podklady pro zápis do katastru nemovitostí chybí. Nadto ani skutečný stav neodpovídá stavu zapsanému, neboť na dotčených pozemcích se les nenachází.

[3] Relevantním podkladem pro zápis údaje o druhu pozemku do katastru je podle stěžovatelky geometrický plán z roku 1985 č. 2246020-473/84, který je součástí listin katastrálního operátu. V něm je jako nový (skutečný) stav pozemku p. č. XA uvedeno „*orná půda*“. Tento podklad žalovaný účelově pomíjel a snažil se složitě prokázat, že zápis dotčených pozemků jako lesních není chybou. Odkazoval přitom zejména na rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. S-MHMP-434691/2007/OZP-IV-852/R-52/2013/Fi, to je ovšem podle žalobkyně založeno na chybném zápisu v katastru nemovitostí. Podle žalobkyně tedy z žádné listiny nevyplývá, že by dotčené pozemky byly měněny na lesní. V projednávané věci je tak podle ní chybnost zápisu zjevná, nikoli jen sporná či nejistá. Zápis změny pro určitou část pozemku, jež nemá oporu v rozhodnutí, představuje zřejmý omyl pracovníka katastru nemovitostí, jenž je v rozporu s výše uvedeným geometrickým plánem z roku 1985.

[4] Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že pro posouzení, zda měl správní orgán I. stupně postupovat podle § 36 katastrálního zákona a provést opravu tvrzené chyby, je zjištění, zda údaj katastru má původ ve *zřejmém omylu* při vedení katastru; klíčový je tedy výklad tohoto neurčitého právního pojmu. Ten je na základě rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu nutné vykládat vždy ve vztahu ke konkrétnímu případu. *Omyl* je třeba rozlišovat na skutkový a právní a musí být způsoben činností pracovníka katastru nemovitostí. *Zřejmý omyl* musí být jednoznačně zjistitelný a nejedná se o případ, kdy se jeho zjištění neobejde bez podrobného zkoumání právní a skutkové stránky případu.

[5] Městský soud konstatoval, že mezi stranami panuje spor o samotnou povahu údajného omylu. Upozornil, že se správní orgány v řízení vedeném dle § 36 katastrálního zákona nemohou zabývat správností listin. Smyslem řízení o opravě chyby je podle městského soudu uvedení stavu zapsaného v katastru nemovitostí do souladu s ostatními částmi katastrálního operátu. Jeho úkolem naopak není zkoumat skutečný stav a opravovat údaje sporné či nejasné. Chyba je opravitelná pouze tehdy, pokud vznikla v důsledku jednoznačně zřejmého omylu pracovníka katastru, a musí být tudíž patrná již při povrchním zkoumání.

[6] V nyní posuzované věci se podle městského soudu nejednalo o zřejmý omyl, neboť při povrchním zkoumání údajné chyby nebylo jasné, zda došlo k pochybení pracovníka katastru či nikoliv. Ve správním spise jsou založena rozhodnutí Národního výboru hl. města Prahy ze dne 13. 2. 1980, č. j. OKHZ 7633/79-VK, dále polní náčrt zapsaný

pokračování

v položce změn č. 171/85, a rozhodnutí Národního výboru hl. města Prahy ze dne 19. 12. 1985, č. j. OVLHEZ 5286/85, jež sloužila jako podklad pro změnu druhu pozemků. Soud z těchto podkladů nedovodil, že by na jejich základě provedený zápis založil chybu v katastru nemovitostí, jež by navíc spočívala v pochybení pracovníka katastrálního úřadu, respektive střediska geodézie. Z tohoto důvodu nemohlo být přistoupeno k opravě chyby ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, neboť se jednalo o spornou a nejasnou skutečnost.

[7] Městský soud uzavřel, že žalobkyni nic nebrání, aby se svých práv domáhala cestou občanského soudního řízení. Dále uvedl, že nebyl povinen vypořádat všechny žalobní námitky, pokud v nich uvedená argumentace nemohla zvrátit výše výslovné závěry.

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelka především považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť městský soud se nijak nevyjádřil k její námitce, dle které vůbec nebylo vydáno územní rozhodnutí měnící využití území. Toto rozhodnutí přitom bylo pro změnu nutné; orgány ochrany zemědělského půdního fondu a státní správy lesů neměly věcnou příslušnost o změně druhu pozemku rozhodnout.

[10] Městský soud dle názoru stěžovatelky rovněž nesprávně posoudil naplnění pojmu „zřejmý omyl“, jenž má být podle něj „jednoznačně seznatelný“. Podle stěžovatelky je ale podstatné, že ani z jednoho z rozhodnutí či podkladů uvedených v odst. [6] výše není zřejmé, u které části dotčených pozemků mělo dojít ke změně jejich druhu, neboť v těchto případech nedocházelo ke změně celých pozemků, ale jen jejich nevymezených částí. Neobstojí proto závěr, že uvedenými podklady mohlo dojít ke změně právě dotčených pozemků. S ohledem na to, že (i) z uvedených podkladů není zřejmé, kterých částí pozemku se změny týkají a že (ii) neexistuje územní rozhodnutí, které by měnilo využití území, muselo se v případě zápisu změny druhu pozemků jednat o jednoznačně *zřejmý omyl* pracovníka katastru nemovitostí, zjiitelný již při povrchním zkoumání této chyby.

[11] Správní orgány podle přesvědčení stěžovatelky rovněž velmi složitě a nepřesvědčivě prokazovaly, že se v daném případě o chybu nejednalo. Nejasné a sporné je tedy až vysvětlení žalovaného, že zápis změny údajně vyplývá z listin katastru. Podle stěžovatelky je zjevné, že skutková podstata týkající se změny zápisu v katastru nemovitostí, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve správním spisu, neboť změna druhu pozemku ze spisu nevyplývá, natožpak zjevně. Stěžovatelka tedy uzavřela, že z podkladů katastrálního operátu je zřejmé, že na základě rozhodnutí z let 1979 až 1985 nemohlo dojít k zápisu změny využití posuzovaných pozemků.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka nezpochybňuje zápisy provedené v souladu s podkladovými listinami, které byly v průběhu let 1980 až 1986 středisku geodézie předloženy, nýbrž zpochybňuje *správnost* těchto podkladů. Řízení o opravě chyby ovšem neslouží k přezkumu správnosti či zákonnosti rozhodnutí, která byla podkladem pro změnu údajů v katastru nemovitostí. Žalovaný dále podrobně popsal vývoj povahy předmětných pozemků a změn zápisů druhu jejich využití,

přičemž upozornil, že středisko geodézie provedlo šetření skutečného stavu, na jehož základě vznikl polní náčrt č. 299/1980. Na tento polní náčrt navazovalo rozhodnutí ze dne 19. 12. 1985, č. j. OVLHEZ 5286/85, které odkazovalo na geometrický plán č. 2246020-473/84. Tento geometrický plán ovšem nebyl k rozhodnutí přiložen a nikdy nebyl do evidence nemovitostí zapsán. Na jeho základě tedy nemohlo dojít ke změně druhu pozemku. Nebyla předložena ani listina, ze které by vyplynula změna druhu pozemku v souladu s novým stavem v geometrickém plánu. Od roku 1980 byl pozemek č. X evidován ve formě tzv. dílů, což tehdejší právní úprava umožňovala. Tento nežádoucí stav byl odstraněn výše uvedeným polním náčrtem a výše uvedeným rozhodnutím ze dne 19. 12. 1985, kdy byl zapsán jako druh pozemku *les*.

[13] Z položky výkazů změn č. 171/1985 dále plyne, že pracovník střediska geodézie provádějící šetření vzal v potaz všechny předtím zapsané listiny. Nelze tedy při povrchním zkoumání dospět k závěru, že zápis „*lesní pozemek – pozemek určený k plnění funkcí lesa*“ byl způsoben zřejmým omylem tohoto pracovníka. Toto platí i o položce č. 187/1986, jejímž prostřednictvím bylo zapsáno výše uvedené rozhodnutí ze dne 19. 12. 1985. Pokud stěžovatelka uváděla, že z těchto podkladových rozhodnutí není zřejmé, jaké části zemského povrchu se změna druhu pozemku týkala, jednalo se podle žalovaného spíše o věc *spornou*, než o věc, ve které by mělo být přistoupeno k opravě chyby ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona.

[14] K námitce o absenci vydání územního rozhodnutí žalovaný uvedl, že byla stěžovatelkou poprvé uplatněna až v její replice, po uplynutí lhůty k podání žaloby. Změna druhu pozemku byla nicméně provedena na základě jiných podkladů založených ve sbírce listin. Pokud dále stěžovatelka poukazovala na údajnou složitost odůvodnění správních rozhodnutí, to je způsobeno velkým množstvím zápisů a listin uložených ve sbírce listin.

[15] Jestliže má stěžovatelka za to, že dotčené pozemky nejsou určeny k plnění funkcí lesa, musí se podle názoru žalovaného obrátit na příslušný orgán veřejné moci, který je věcně příslušný o věci rozhodnout. V případě vyhovění její žádosti by se následně postupovalo podle § 28 a násl. katastrálního zákona. Uvedený postup nelze nahrazovat řízením o opravě chyby, jehož účelem je posoudit soulad mezi jednotlivými částmi katastrálního operátu. K opravě chyby je možné přistoupit pouze tehdy, pokud by nesoulad vznikl v důsledku zřejmého omylu pracovníka katastru nemovitostí. Správní orgány na úseku katastru nemovitostí mají postavení evidenčních orgánů a nemají pravomoc rozhodovat o tom, zda jsou dotčené pozemky určeny k plnění funkce lesa. Jsou oprávněny činit pouze základní a jednoduché právní úvahy ze zkoumaných listin, nemohou řešit sporné otázky. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud považuje nejprve za vhodné zdůraznit, že podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení domáhá jeho zrušení. Úkolem Nejvyššího správního soudu je tak v řízení o kasační stížnosti přezkum rozhodnutí krajského (městského) soudu. Nutným předpokladem pro posouzení uplatněné

pokračování

argumentace jako přípustné kasační námitky je proto právě zpochybnění závěrů krajského (městského) soudu (srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Úkolem kasačního soudu tak není posouzení námitek nesoucích se jen v obecném duchu, ani opakovaný přezkum rozhodnutí správního orgánu; smyslem kasačního řízení je umožnit kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského (městského) soudu.

[19] Jakkoli je kasační stížnost přípustná, neplatí to pro všechny kasační námitky. Nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. jsou námitky, které nebyly uplatněny řádně v žalobě, tj. ve lhůtě k podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s., ač v tom stěžovatelce nic nebránilo. Jak již bylo uvedeno výše, úkolem kasačního soudu je přezkoumat závěry vyslovené krajským (městským) soudem; pokud se prvoinstanční soud k určité námitce nemohl vyjádřit (ať již proto, že byla poprvé uplatněna až v kasační stížnosti, nebo byla v řízení o žalobě uplatněna opožděně), není dán ani prostor pro jejich vypořádání kasačním soudem. To se konkrétně týká námitek, dle které ke změně druhu pozemků mělo dojít jen u jejich částí, nikoliv u celých pozemků. Stěžovatelka sice tyto okolnosti ve své žalobě popisovala z hlediska historického vývoje pozemků, zjevně se ovšem nejednalo o žalobní námitku, neboť s těmito skutečnostmi nijak nepolemizovala ani na nich nestavěla svou argumentaci. V případě námitek neexistence územního rozhodnutí kasační soud konstatuje, že byla poprvé uplatněna až v replice stěžovatelky k vyjádření žalovaného, tedy až po uplynutí lhůty k podání žaloby. S takovou argumentací neměl městský soud povinnost se zabývat, jelikož se nejednalo o rozšíření řádně uplatněného žalobního bodu, ale o zcela novou námitku. Nejedná se ani o žádnou reakci na překvapivou argumentaci městského soudu, neboť ten se těmito námitkami (po právu) nezabýval.

[20] Jelikož stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem, protože případná nepřezkoumatelnost by bránila vypořádání námitek věcného charakteru. Stěžovatelka konkrétně namítala, že se městský soud nijak nevyjádřil k její námitce týkající se nevydání územního rozhodnutí, jímž by došlo ke změně využití území. Jak však již bylo uvedeno výše, tato námitka byla uplatněna až v podané replice a nejednalo se tak o přípustnou žalobní námitku. Městský soud tedy neměl povinnost se s touto námitkou v odůvodnění svého rozsudku zabývat. K otázce nepřezkoumatelnosti se Nejvyšší správní soud nicméně i přesto vyjádří alespoň v obecné rovině, neboť případnou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je povinen zohlednit *ex officio*, tedy i nad rámec uplatněných kasačních námitek (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[21] Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že napadený rozsudek splňuje požadavky kladené jeho ustálenou judikaturou na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí (srov. například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Z odůvodnění rozsudku je totiž zřejmé, jaké důvody městský soud vedly k zamítnutí žaloby. Městský soud současně postupoval v souladu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 8 Azs 59/2018-59, podle kterého „[p]okud žalobce uplatní v žalobě proti správnímu rozhodnutí pouze takovou námitku, která se míjí s důvody, o něž správní orgán rozhodnutí opřel, a která zároveň nemůže mít vliv na výsledek správního řízení, soud takovou námitku věcně neposoudí, žalobu zamítne a v odůvodnění vyloží, proč tak učinil“,

neboť „[ú]čelem správního soudnictví je rozhodovat ve věcech, které mají dopad do subjektivních práv fyzických a právnických osob, zcela jistě se nejedná o „soudnictví pro soudnictví““ (důraz přidán). Jestliže tedy městský soud reagoval pouze na podle něj pro věc klíčové žalobní námitky a ostatními námitkami, jež nebyly způsobily zvrátit výsledky řízení, se nezabýval, je takový postup v principu akceptovatelný. Správnost tohoto postupu, respektive závěrů městského soudu, které k tomuto postupu vedly, je pak již věcí meritorního přezkumu.

[22] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy naplněn není.

[23] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek přezkoumatelným, mohl se zabývat přípustnými kasačními námitkami věcného charakteru. Stěžovatelka má především za to, že městský soud nesprávně interpretoval neurčitý právní pojem „zřejmý omyl“, neboť již při povrchním zkoumání je podle stěžovatelky zřejmé, že tvrzená chyba nastala v důsledku činnosti pracovníka katastru nemovitostí. Na tuto obecně uplatněnou námitku následně navazovalo její nepřipustné rozšíření tak, jak bylo shrnuto v odst. [19] výše. Nejvyšší správní soud se tedy k této námitce vyjádří alespoň v obecné rovině, odpovídající přípustné kasační argumentaci.

[24] Podle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona *na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru.*

[25] Katastrální úřad je tedy podle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona oprávněn opravit pouze takové údaje v katastru, které jsou chybné v důsledku zřejmého omylu. Výkladem pojmu „zřejmý omyl“, užitého ve výše citovaném ustanovení, se již opakovaně zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle jeho rozsudku ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 166/2015-27, *„katastrální úřad je oprávněn (a povinen) opravit pouze takové údaje v katastru, které jsou chybné v důsledku zřejmého omylu. Musí zde tedy existovat rozpor mezi údaji katastru a listinami založenými ve sbírce listin. Zápis v katastru je podmíněn jednak existencí listiny, jednak tím, že tato listina má určitý obsah, ze kterého vyplývá závěr o existenci či neexistenci určitých práv nebo povinností vztahujících se k nemovitosti. Při opravě chybného údaje katastru [...] nemůže katastrální úřad vybočit ze své evidenční role a při rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo, tedy též posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. Katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky (důraz doplněn).“* O omyl zřejmý se tedy jedná, pokud je chyba v katastru naprosto evidentní (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2018, č. j. 8 As 176/2017-39).

[26] Neurčitý právní pojem „zřejmý omyl“ obsažený v § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona je zároveň třeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (*error facti* - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako je zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či například i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený), tak omyl právní (*error iuris* - například zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje formální požadavky stanovené katastrálním zákonem). Omyl je přitom charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným

pokračování

stavem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007-103, a ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008-134).

[27] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že požadavek zřejmosti omylu značí, že musí jít o omyl jednoznačně zjiitelný a naprosto evidentní a musí být zřejmý ve vztahu ke všem dotčeným subjektům. Jedná se typicky o případy, kdy (i) byl proveden zápis do katastru nemovitostí neodpovídající obsahu listiny, (ii) listina byla *per se* nezpůsobila pro zápis (například pro nedostatek zákonem vyžadované formy), (iii) zápis byl proveden bez podkladové listiny anebo (iv) obsah podkladové listiny byl natolik nejednoznačný, že na jejím základu nebylo možné zápis do katastru nemovitostí provést. Chyby v katastru nemovitostí, při jejichž zjištění se katastrální úřad neobejde bez podrobného zkoumání právní a skutkové stránky případu, nejsou způsobeny zřejmým omylem a katastrální úřad je daným postupem nemůže opravit. Naznačeným postupem nelze napravit jakýkoliv nesoulad mezi evidovanými údaji a skutečností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2024, č. j. 3 As 101/2022-73).

[28] Městský soud svůj závěr o neexistenci zřejmého omylu opřel o rozhodnutí Národního výboru hl. města Prahy ze dne 13. 2. 1980, č. j. OKHZ 7633/79-VK, dále o polní náčrt zapsaný v položce změn č. 171/85, a rozhodnutí Národního výboru hl. města Prahy ze dne 19. 12. 1985, č. j. OVLHEZ 5286/85, na jejichž základě došlo u dotčených pozemků ke změně jejich druhu.

[29] Rozhodnutím Národního výboru hl. města Prahy ze dne 13. 2. 1980, č. j. OKHZ 7633/79-VK, byla podle § 2 odst. 2 zákona č. 61/1977 Sb., o lesích, prohlášena část pozemku č. X v rozsahu 3,6000 ha za součást lesního fondu. Tento pozemek byl následně náčrtem č. 171/85 rozdělen na parcely č. XA, XC, XD a XE. Rozhodnutím Národního výboru hl. města Prahy ze dne 19. 12. 1985, č. j. OVLHEZ 5286/85 byly podle § 2 odst. 2 zákona č. 61/1977 Sb., o lesích, prohlášeny pozemky parc. č. XD a parc. č. XE (z něj se měl později dle správních orgánů vyčlenit pozemek č. XB) za součást lesního fondu. Graficky jsou dané pozemky znázorněny polním náčrtem č. 171/85. Stěžovatelka existenci a obsah těchto listin nerozporuje.

[30] Na základě výše uvedeného je zřejmé, že se v nyní posuzované věci nemůže jednat o *zřejmý omyl* ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, tedy že by zápis neodpovídal obsahu listiny, popřípadě že by byl proveden na základě nezpůsobilé listiny nebo na základě jejího nejednoznačného obsahu či že by listina potřebná pro zápis vůbec neexistovala. Nynější situaci tak městský soud správně nepodřadil pod neurčitý právní pojem „*zřejmý omyl*“. Nutno podotknout, že správní orgán I. stupně nad rámec listin založených v katastru nemovitostí zjistil, že Magistrát hl. města Prahy rozhodnutím ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. S-MHMP-434691/2007/OZP-IV-852/R-52/2013/Fi, rozhodl v pochybnostech podle § 3 odst. 3 zákona č. 289/1995, o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), v řízení vyvolaném stěžovatelkou, že pozemek č. 4555/1 je pozemkem určeným k plnění funkce lesa ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona. Odvolání stěžovatelky a P. K. proti tomuto rozhodnutí bylo následně Ministerstvem zemědělství zamítnuto rozhodnutím ze dne 10. 7. 2013, č. j. 42661/2013-MZE-16231. Postup podle § 3 odst. 3 lesního zákona je přitom podle názoru Nejvyššího správního soudu odpovídajícím nástrojem k odstranění pochybností o tom, zda se jedná o lesní pozemky. Je jím najisto postaven skutečný druh pozemků, neboť jde o závazné deklarování existence

právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu, a to orgánem, kterému je tato pravomoc (s ohledem na jeho odborné kompetence) výslovně svěřena zákonem. Vyvolání občanskoprávního řízení o této otázce, jak uváděl městský soud v napadeném rozsudku, k tomuto účelu neslouží; touto cestou je možné se naopak domáhat určení vlastnického práva nebo hranic pozemků apod.

[31] Lze tedy konstatovat, že není naplněn ani kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[32] Z výše uvedeného rovněž vyplývá, že skutkový stav, z něhož správní orgány při svém rozhodování vycházely, má na základě výše uvedených listin oporu ve správním spisu. Z tohoto důvodu nemůže být úspěšná ani kasační námitka stěžovatelky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nadto uplatněná pouze v obecné rovině. V souladu s výše zmíněnou dispozitivní zásadou bylo na stěžovatelce, aby konkretizovala, jakými nedostatky skutkový stav zjištěný ve správním řízení trpí. Úkolem Nejvyššího správního soudu není takovou argumentaci domýšlet.

[33] Nejvyšší správní soud tedy na základě výše uvedeného kasační stížnost jako nedůvodnou postupem dle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[34] O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovaný byl sice ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení nicméně nepožadoval a ze spisového materiálu nevyplývá, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladu řízení ani jednomu z účastníků.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu